

IMPRESINDIBLES

DEL 24 D'ABRIL
AL 2 DE MAIG 2025

#9 FESTIVAL
INTERNACIONAL
DE CINEMA
DE BARCELONA
SANT JORDI

CENTENARI MARCELLO MASTROIANNI

LA SENDA DE LA ESPERANZA

IL VIALE DELLA SPERANZA, Dino Risi • 1953

RUFUFÚ

I SOLITI IGNOTI, Mario Monicelli • 1958

FELLINI 8 ½

8½, Federico Fellini • 1963

EL EXTRANJERO

LO STRANIERO, Luchino Visconti • 1967

LOS GIRASOLES

I GIRASOLI, Vittorio de Sica • 1970

UN ITALIANO EN CHICAGO

PERMETTE? ROCCO PAPALEO, Ettore Scola • 1971

LA GRAN COMILONA

LA GRANDE BOUFFE, Marco Ferreri • 1973

ENRIQUE IV

ENRICO IV, Marco Bellocchio • 1984

OJOS NEGROS

OCI CIORNIE, Nikita Mikhalkov • 1987

MARCELLO, UNA VITA DOLCE

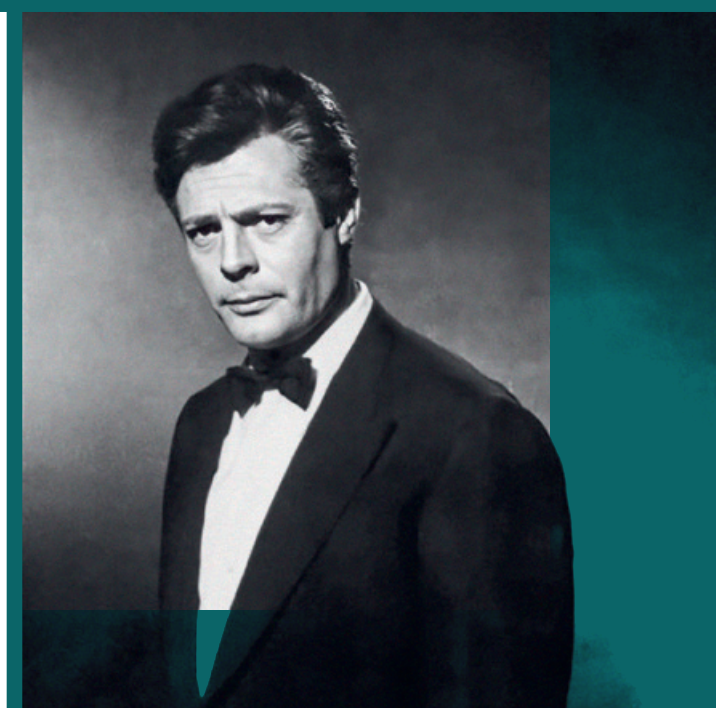
MARCELLO, UNA VITA DOLCE, Mario Canale, Annarosa Morri • 2006

ÍNDEX ÍNDICE

- 8 LA SENDA DE LA ESPERANZA**
IL VIALE DELLA SPERANZA, Dino Risi • 1953
- 9 RUFUFÚ**
I SOLITI IGNOTI, Mario Monicelli • 1958
- 10 FELLINI 8 ½**
8½, Federico Fellini • 1963
- 11 EL EXTRANJERO**
LO STRANIERO, Luchino Visconti • 1967
- 12 LOS GIRASOLES**
I GIRASOLI, Vittorio de Sica • 1970
- 13 UN ITALIANO EN CHICAGO**
PERMETTE? ROCCO PAPALEO, Ettore Scola • 1971
- 14 LA GRAN COMILONA**
LA GRANDE BOUFFE, Marco Ferreri • 1973
- 15 ENRIQUE IV**
ENRICO IV, Marco Bellocchio • 1984
- 16 OJOS NEGROS**
OCI CIORNIE, Nikita Mikhalkov • 1987
- 17 MARCELLO, UNA VITA DOLCE**
MARCELLO, UNA VITA DOLCE, Mario Canale, Annarosa Morri • 2006

Marcello MASTROIANNI

Fontana Liri (Itàlia), 28 de setembre de 1924 –
París (França), 19 de desembre de 1996

La filmografia de **Marcello Mastroianni**, 160 pel·lícules en més de 50 anys de carrera, reflecteix l'evolució del cinema italià, europeu i mundial de la segona meitat del segle XX. El seu talent i carisma van brillar amb esplendor en moltes pel·lícules fonamentals d'aquest període. Va ser l'indiscutible protagonista en algunes de les obres més representatives dels directors italians que van encapçalar el cinema d'autor: **La dolce vita** (1960) o **Fellini 8 ½** (1963), de **Federico Fellini**; **La noche** (1961), de **Michelangelo Antonioni**; **Noches blancas** (1957) i **El extranjero** (1967), de **Luchino Visconti**; i **Matrimonio a la italiana** (1964) o **Los girasoles** (1970), de **Vittorio De Sica**.

Però també va treballar per al magnífic planter de directors que, encara que menys cèlebres, van ser decisius per col·locar Itàlia al capdavant de la indústria cinematogràfica a Europa, com, entre altres, **Mario Monicelli** a **Rufufú** (1958), **Marco Ferreri** a **La gran comilona** (1973), **Marco Bellocchio** a **Enrique IV** (1984), i **Ettore Scola** a **Una jornada particular** (1977). I destacats directors europeus també van comptar amb ell, com **Nikita Mikhalkov** a **Ojos negros** (1987), **Manoel de Oliveira** a **Viaje al principio del mundo** (1997), **Theo Angelopoulos** a **El paso suspendido de la cigüeña** (1991) o **Agnès Varda** a **Las cien y una noches** (1995).

Pocs actors poden presumir d'una carrera amb títols com els esmentats. Però presumir no era el seu estil. "Després de tot", va explicar en una ocasió, "potser és possible fer sempre pel·lícules bones? Si només hagués fet pel·lícules bones tindria por de mi mateix. Això és un privilegi dels sants; els sants, els herois, no s'han equivocat mai. A part que a mi els sants i els herois em resulten antipàtics". De fet, els seus millors personatges no solien ser ni herois ni sants. En els marges del cinema d'autor o en els del cinema més popular, **Mastroianni** preferia interpretar gent senzilla i imperfecta, allunyada, d'altra banda, d'aquest arquetip de *latin lover* al qual la seva imatge es va reduir massa vegades.

Mastroianni va deixar ben clara la seva filosofia en referir-se a un dels seus dramaturgs favorits: "Tal vegada estimo Txékhov d'una manera tan especial perquè els seus personatges i les seves històries s'assemblen a la vida. O tal vegada perquè connecten millor amb la meua naturalesa, fins i tot amb la meua naturalesa d'actor. M'agrada aquest petit món humil, poblat de personatges perdedors, però plens d'entusiasme, de somnis, d'il·lusions".

La filmografía de **Marcello Mastroianni**, 160 películas en más de 50 años de carrera, refleja la evolución del cine italiano, europeo y mundial de la segunda mitad del siglo XX. Su talento y carisma brillaron con esplendor en muchas películas fundamentales de ese periodo. Fue el indiscutible protagonista en algunas de las obras más representativas de los directores italianos que encabezaron el cine de autor: **La dolce vita** (1960) o **Fellini 8 ½** (1963), de **Federico Fellini**; **La noche** (1961), de **Michelangelo Antonioni**; **Noches blancas** (1957) y **El extranjero** (1967), de **Luchino Visconti**; y **Matrimonio a la italiana** (1964) o **Los girasoles** (1970), de **Vittorio De Sica**.

Pero también trabajó para el magnífico plantel de directores que, aunque menos célebres, fueron decisivos para colocar a Italia al frente de la industria cinematográfica en Europa, como, entre otros, **Mario Monicelli** en **Rufufú** (1958), **Marco Ferreri** en **La gran comilona** (1973), **Marco Bellocchio** en **Enrique IV** (1984), y **Ettore Scola** en **Una jornada particular** (1977). Y destacados directores europeos también contaron con él, como **Nikita Mikhalkov** en **Ojos negros** (1987), **Manoel de Oliveira** en **Viaje al principio del mundo** (1997), **Theo Angelopoulos** en **El paso suspendido de la cigüeña** (1991) o **Agnès Varda** en **Las cien y una noches** (1995).

Pocos actores pueden presumir de una carrera con títulos como los mencionados. Pero presumir no era su estilo. "Después de todo", explicó en una ocasión, "¿acaso es posible hacer siempre películas buenas? Si sólo hubiese hecho películas buenas tendría miedo de mí mismo. Eso es un privilegio de los santos; los santos, los héroes, no se han equivocado jamás. Aparte de que a mí los santos y los héroes me resultan antipáticos". De hecho, sus mejores personajes no solían ser ni héroes ni santos. En los márgenes del cine de autor o en los del cine más popular, **Mastroianni** prefería interpretar a gente sencilla e imperfecta, alejada, por otra parte, de ese arquetipo de *latin lover* al que su imagen se redujo demasiadas veces.

Mastroianni dejó bien clara su filosofía al referirse a uno de sus dramaturgos favoritos: "Tal vez amo a Chéjov de un modo tan especial porque sus personajes y sus historias se asemejan a la vida. O tal vez porque conectan mejor con mi naturaleza, incluso con mi naturaleza de actor. Me gusta ese pequeño mundo humilde, poblado de personajes perdedores, pero llenos de entusiasmo, de sueños, de ilusiones".

L'actor que només volia jugar

Sostinc que aquest ofici està fet per divertir-se [...]. Pel que fa al “patiment de l'actor”, he llegit algunes entrevistes a grans divos nord-americans que, pel que sembla, per “ficar-se a la pell dels personatges” pateixen turments, patiments. Alguns es tanquen en un convent o se'n van a una muntanya a meditar. Jo no comprenc per què. Si considerem aquest ofici un joc, i recordem com jugàvem de nens a policies i lladres... a què ve aquest turment, aquest patiment? Ho comprenc si no et criden per treballar, si s'obliden de tu; llavors clar que es pateix. Si tens deutes per pagar i no tens feina, això sí que és patiment.

L'actor que deia sí a la vida

L'estranya sensatesa de la vellesa està a dir sempre que sí a la vida. Fins i tot en els seus moments més difícils, quan s'hi presenten els problemes més durs. És veritat, arriba un moment en què cal marxar, això ho sap tothom; però de què serveixen les veritats inútils? Jo crec que tots som una mica com El Quixot: unes certes il·lusions són més poderoses que la realitat. Bé, no passa el mateix amb el cinema?

L'actor que tenia molta paciència

El *latin lover*! Quina paciència s'ha de tenir. Fa ja 35 anys, quan vaig fer *La dolce vita*, que els americans van decidir que jo era el *latin lover*. Ells sempre van buscant etiquetes. I aquesta etiqueta la van fer servir també els periodistes italians i europeus en general. Perquè és molt còmode: *Latin lover!*, i ja està tot dit [...]. És per tornar-se boig, tanta estupidesa.

MARCELLO MASTROIANNI

Sí, ya me acuerdo (1997),

llibre que transcriu els seus testimonis en el documental homònim dirigit per Anna Maria Tatò en 1996

El actor que sólo quería jugar

Sostengo que este oficio está hecho para divertirse [...]. Por lo que se refiere al “sufrimiento del actor”, he leído algunas entrevistas hechas a grandes divos norteamericanos que, al parecer, para “meterse en la piel de los personajes” sufren tormentos, padecimientos. Los hay que se encierran en un convento o se van a una montaña a meditar. Yo no comprendo para qué. Si consideramos este oficio un juego, y nos acordamos de cómo jugábamos de niños a policías y ladrones... ¿a qué viene ese tormento, ese sufrimiento? Lo comprendo si no te llaman para trabajar, si se olvidan de ti; entonces claro que se sufre. Si tienes deudas que pagar y no tienes trabajo, eso sí que es sufrimiento.

El actor que decía sí a la vida

La extraña sensatez de la vejez está en decir siempre que sí a la vida. Hasta en sus momentos más difíciles, cuando se presentan los problemas más duros. Es verdad, llega un momento en que es preciso irse, eso lo sabe todo el mundo; pero ¿de qué sirven las verdades inútiles? Yo creo que todos somos un poco como Don Quijote: ciertas ilusiones son más poderosas que la realidad. Bien, ¿no ocurre lo mismo con el cine?

El actor que necesitaba mucha paciencia

¡El *latin lover*! Qué paciencia hay que tener. Hace ya 35 años, cuando hice *La dolce vita*, que los americanos decidieron que yo era el *latin lover*. Ellos siempre andan buscando etiquetas. Y esta etiqueta luego la utilizaron también los periodistas italianos y europeos en general. Porque es muy cómodo: ¡*Latin lover*!, y ya está todo dicho [...]. Es para volverse loco, tanta estupidez.

MARCELLO MASTROIANNI

Sí, ya me acuerdo (1997),

libro que transcribe sus testimonios en el documental homónimo dirigido por Anna Maria Tatò en 1996

La Via Tuscolana connecta el centre de Roma amb els estudis cinematogràfics Cinecittà. Cada dia la recorren en tramvia una multitud de persones que treballen en el món del cinema... o que els agradaria treballar-hi. Són els casos de tres joves d'origen modest que aspiren a triomfar: Luisa, amb un talent que li permet somniar a arribar a ser una actriu d'èxit; Franca, que pretén seduir un productor que li obri camí; i Giuditta, tan ingènua que es considera la nova Anna Magnani.

La Via Tuscolana conecta el centro de Roma con los estudios cinematográficos Cinecittà. Cada día la recorren en tranvía una multitud de personas que trabajan en el mundo del cine... o que les gustaría trabajar en él. Son los casos de tres jóvenes de origen modesto que aspiran a triunfar: Luisa, con un talento que le permite soñar con llegar a ser una actriz de éxito; Franca, que pretende seducir a un productor que le abra camino; y Giuditta, tan ingenua que se considera la nueva Anna Magnani.

La senda de la esperanza

Il viale della speranza

Drama

Direcció | Dirección

Dino Risi

Intèrprets | Intérpretes

Cosetta Greco, Marcello Mastroianni, Liliana Bonfatti, Piera Simoni

Guió | Guion

Dino Risi, Franco Cannarozzo, Gino De Santis, Ettore Maria Margadonna

Fotografia | Fotografía

Mario Bava

Música | Música

Mario Nascimbene

Muntatge | Montaje

Franco Fraticelli

Productores | Productoras

Mambretti Film

Itàlia • 1953 • Idiomes: italià • Blanc i negre • 86 min.

Rufufú

I soliti ignoti

Una banda de lladres, procedents de les capes més humils de la societat italiana, preparen un gran atracament a les oficines romanes d'una casa d'empenyorament, aconsellats per un criminal ja retirat. La seva gran esperança, malgrat la ineptitud que els caracteritza, és que l'èxit del robatori els ajudi a escapar de la misèria en què viuen. Però els plans no surten com estava previst.

Una banda de ladrones, procedentes de las capas más humildes de la sociedad italiana, preparan un gran atraco a las oficinas romanas de una casa de empeños, aconsejados por un criminal ya retirado. Su gran esperanza, a pesar de la ineptitud que los caracteriza, es que el éxito del robo les ayude a escapar de la miseria en la que viven. Pero los planes no salen como estaba previsto.

Comèdia | Comedia

Direcció | Dirección

Mario Monicelli

Intèrprets | Intérpretes

Marcello Mastroianni, Vittorio Gassman, Renato Salvatori, Memmo Carotenuto, Rossana Rory

Guió | Guion

Agenore Incrocci, Furio Scarpelli, Suso Cecchi d'Amico, Mario Monicelli

Fotografia | Fotografía

Gianni Di Venanzo

Música | Música

Piero Umiliani

Muntatge | Montaje

Adriana Novelli

Producció | Producción

Franco Cristaldi

Productores | Productoras

Cinecittà, Lux Film, Vides Cinematografica

Itàlia • 1958 • Idiomes: italià • Blanc i negre • 106 min.

Fellini 8½

8½

Guido Anselmi, un director de cinema sotmès a l'estrès i en plena crisi creativa, ingressa en un balneari per seguir una cura de repòs. Però la seva dona, la seva amant i el seu productor, entre d'altres, l'assetgen i el pressionen, parlant-li del projecte que ha hagut d'interrompre. Guido es refugia en els seus records i fantasies, rememorant els fets més importants de la seva vida i totes les dones que ha estimat.

Guido Anselmi, un director de cine sometido al estrés y en plena crisis creativa, ingresa en un balneario para seguir una cura de reposo. Pero su esposa, su amante y su productor, entre otros, lo acosan y presionan, hablándole del proyecto que ha tenido que interrumpir. Guido se refugia en sus recuerdos y ensañaciones, rememorando los hechos más importantes de su vida y todas las mujeres que ha amado.

Drama

Direcció | Dirección

Federico Fellini

Intèrprets | Intérpretes

Marcello Mastroianni, Claudia Cardinale, Anouk Aimée, Sandra Milo, Rossella Falk

Guió | Guion

Federico Fellini, Ennio Flaiano, Tullio Pinelli, Ennio Flaiano, Brunello Rondi

Fotografia | Fotografía

Gianni Di Venanzo

Música | Música

Nino Rota

Muntatge | Montaje

Leo Catozzo

Producció | Producción

Angelo Rizzoli

Productores | Productoras

Cineriz, Francinex

Itàlia, França • 1963 • Idiomes: italià, francès, anglès, alemany • Blanc i negre • 138 min.

El extranjero

Lo straniero

Argel, 1935. Meursault és un home discret i apàtic, amb una vida plana i intrascendent. Davant la mort de la seva mare es mostra indiferent, sense mostrar cap emoció ni vessar una sola llàgrima. Poc després comença una relació sentimental amb Marie, una dona que en realitat no significa res per a ell. I quan accedeix a ajudar un veí en un assumpte relacionat amb una jove àrab, Meursault acaba matant, sense saber per què i a sang freda, al germà de la xicota. Meursault és arrestat i acusat d'assassinat.

Argel, 1935. Meursault es un hombre discreto y apático, con una vida plana e intrascendente. Ante la muerte de su madre permanece indiferente, sin mostrar ninguna emoción ni derramar una sola lágrima. Poco después empieza una relación sentimental con Marie, una mujer que en realidad no significa nada para él. Y cuando accede a ayudar a un vecino en un asunto relacionado con una joven árabe, Meursault acaba matando, sin saber por qué y a sangre fría, al hermano de la muchacha. Meursault es arrestado y acusado de asesinato.

Drama

Direcció | Dirección
Luchino Visconti

Intèrprets | Intérpretes
Marcello Mastroianni, Anna Karina, Bernard Blier, Alfred Adam

Guió | Guion
Suso Cecchi D'Amico, Georges Conchon, Luchino Visconti
Basat en la novel·la homònima d'**Albert Camus**
Basado en la novela homónima de **Albert Camus**

Fotografia | Fotografía
Giuseppe Rotunno

Música | Música
Piero Piccioni

Muntatge | Montaje
Ruggero Mastroianni

Producció | Producción
Dino De Laurentiis, Marcello Mastroianni, Pietro Notarianni

Productores | Productoras
Dino de Laurentiis Cinematografica, Master Film, Marianne Productions, Casbah Film

Itàlia, França, Argèlia • 1967 • Idiomes: italià, francès • Color • 104 min.

Los girasoles

I girasoli

Drama

Al final de la II Guerra Mundial, Giovanna viatja des d'Itàlia a Moscou a la recerca del seu marit, Antonio, un soldat donat per desaparegut durant la campanya a Rússia de 1943. Giovanna es nega a creure que Antonio sigui mort. Anys enrere, la parella s'hi va casar i va gaudir de la seva lluna de mel, poc abans que Antonio fos enviat al front. El pla que van idear per fer creure a les autoritats que Antonio era boig no va sortir bé. I ara Giovanna, amb l'única ajuda d'una fotografia d'Antonio, està disposada a tot per descobrir on es troba.

Al final de la II Guerra Mundial, Giovanna viaja desde Italia a Moscú en busca de su marido, Antonio, un soldado dado por desaparecido durante la campaña en Rusia de 1943. Giovanna se niega a creer que Antonio esté muerto. Años atrás, la pareja se casó y disfrutó de su luna de miel poco antes de que Antonio fuera enviado al frente. El plan que idearon para hacer creer a las autoridades que Antonio estaba loco no salió bien. Y ahora Giovanna, con la única ayuda de una fotografía de Antonio, está dispuesta a todo para descubrir dónde se encuentra.

Direcció | Dirección
Vittorio de Sica

Intèrprets | Intérpretes
Sophia Loren, Marcello Mastroianni, Lyudmila Saveleva, Galina Andreeva

Guió | Guión
Tonino Guerra, Cesare Zavattini, Giorgi Mdivani

Fotografia | Fotografía
Giuseppe Rotunno

Música | Música
Henry Mancini

Muntatge | Montaje
Adriana Novelli

Producció | Producción
Carlo Ponti, Arthur Cohn

Productores | Productoras
Compagnia Cinematografica Champion, Les Films Concordia, Mosfilm, AVCO Embassy Pictures

Itàlia, França, Unió Soviètica, Estats Units • 1970 • Idiomes: italià, anglès, rus • Color • 107 min.

Un italiano en Chicago

Permette? Rocco Papaleo

Comèdia, Drama | Comedia, Drama

Rocco Papaleo, que va emigrar als Estats Units per guanyar-se la vida com a boxejador i fa vint anys que treballa d'ascensorista en una mina d'Alaska, viatja a Chicago per assistir a un combat de boxa. A la ciutat coneix una model que, per un caprici, se l'emporta a casa. Rocco es queda a Chicago uns dies i, per la seva ingenuïtat i bon cor, acaba enredat en diferents peripècies amb estrafolaris personatges.

Rocco Papaleo, que emigró a Estados Unidos para ganarse la vida como boxeador y lleva veinte años en una mina de Alaska trabajando de ascensorista, viaja a Chicago para asistir a un combate de boxeo. En la ciudad conoce a una modelo que, por un capricho, se lo lleva a casa. Rocco se queda en Chicago unos días y, debido a su ingenuidad y buen corazón, acaba envuelto en diferentes peripecias con estrafalarios personajes.

Direcció | Dirección

Ettore Scola

Intèrprets | Intérpretes

Marcello Mastroianni, Lauren Hutton, Tom Red, Margot Novak, Umberto Travagliani

Guió | Guion

Ettore Scola, Ruggero Maccari, Peter Goldfarb

Fotografia | Fotografía

Claudio Cirillo

Música | Música

Armando Trovajoli

Muntatge | Montaje

Ruggero Mastroianni

Producció | Producción

Pio Angeletti, Adriano De Michelli

Productores | Productoras

Dean Film, Francoriz Production, Jupiter Generale Cinematografica, Rizzoli Film

Quatre amics, cansats de la monotonia de la seva avorrida vida burgesa, es tanquen durant un cap de setmana en un antic casalot dels afores de París amb la idea de menjar sense treva fins a morir. Els integrants d'aquest grotesc suïcidi col·lectiu són: Ugo, un restaurador i xef d'èxit; Philippe, un excèntric jutge que encara viu amb la seva mainadera; Marcello, un atractiu pilot d'aviació impotent; i Michel, un obsés realitzador de televisió. Al desenfrenament gastronòmic se li uneix de seguida el sexual, quan Marcello contracta unes prostitutes.

Cuatro amigos, cansados de la monotonía de su aburrida vida burguesa, se encierran durante un fin de semana en un viejo caserón de las afueras de París con la idea de comer sin tregua hasta morir. Los integrantes de este grotesco suicidio colectivo son Ugo, un restaurador y chef de éxito; Philippe, un excéntrico juez que todavía vive con su niñera; Marcello, un atractivo piloto de aviación impotente; y Michel, un obseso realizador de televisión. Al desenfreno gastronómico se le une enseguida el sexual, cuando Marcello contrata a unas prostitutas.

La gran comilona

La grande bouffe

Comèdia, Drama | Comedia, Drama

Direcció | Dirección

Marco Ferreri

Intèrprets | Intérpretes

Marcello Mastroianni, Michel Piccoli, Philippe Noiret, Ugo Tognazzi

Guió | Guion

Marco Ferreri, Rafael Azcona, Francis Blanche

Fotografia | Fotografía

Mario Vulpiani

Música | Música

Philippe Sarde

Muntatge | Montaje

Claudine Merlin, Gina Pignier

Producció | Producción

Edmondo Amati, Vincent Malle

Productores | Productoras

Films 66, Mara Films, Capitolina Produzioni Cinematografiche

França, Itàlia • 1973 • Idiomes: francès • Color • 130 min.

Enrique IV

Enrico IV

Un home de l'alta societat viu reclòs en un castell, creient que és el rei Enric IV del Sacre Imperi Romà Germànic. Ha viscut així durant 20 anys, des que va patir un accident i es va donar un cop al cap quan anava disfressat d'aquest personatge històric. La seva germana i un grup de criats el cuiden, mantenint la il·lusió que el món transcorre en plena Edat Mitjana. Ara un psiquiatre ha ideat un elaborat pla per aconseguir que l'home recuperi el seny.

Un hombre de la alta sociedad vive recluido en un castillo, creyendo que es el rey Enrique IV del Sacro Imperio Romano Germánico. Lleva así 20 años, desde que sufrió un accidente y se golpeó en la cabeza cuando iba disfrazado de este personaje histórico. Su hermana y un grupo de criados le cuidan, manteniendo la ilusión de que el mundo transcurre en plena Edad Media. Ahora un psiquiatra ha ideado un elaborado plan para conseguir que el hombre recupere la cordura.

Drama

Direcció | Dirección
Marco Bellocchio

Intèrprets | Intérpretes
Marcello Mastroianni, Claudia Cardinale, Leopoldo Trieste, Paolo Bonacelli

Guió | Guion
Marco Bellocchio, Tonino Guerra

Basat lliurement en l'obra teatral homònima de **Luigi Pirandello**.
Basado libremente en la obra teatral homónima de **Luigi Pirandello**.

Fotografia | Fotografía
Giuseppe Lanci

Música | Música
Astor Piazzolla

Muntatge | Montaje
Mirco Garrone

Producció | Producción
Enzo Porcelli

Productores | Productoras
Rai 2, Odyssia

Itàlia • 1984 • Idiomes: italià • Color • 85 min.

Ojos negros

Oci ciornie

Romano Patroni, un arquitecte vingut a menys que ara treballa en un vaixell de vapor, explica la seva desgraciada vida a un client, un cavaller rus. Malgrat el seu origen humil, Romano va acabar la carrera d'arquitectura i es va casar amb una rica hereva. Esgotat d'una vida monòtona i buida, Romano va decidir passar una temporada en unes termes de la Toscana, on es va enamorar d'una tímida dona russa d'ulls negres.

Romano Patroni, un arquitecto venido a menos que ahora trabaja en un barco de vapor, explica su desgraciada vida a un cliente, un caballero ruso. A pesar de su origen humilde, Romano acabó la carrera de arquitectura y se casó con una rica heredera. Agotado de una vida monótona y vacía, Romano decidió pasar una temporada en unas termas de la Toscana, donde se enamoró de una tímida mujer rusa de ojos negros.

Drama

Direcció | Dirección
Nikita Mikhalkov

Intèrprets | Intérpretes
Marcello Mastroianni, Marthe Keller, Elena Safonova, Pina Cei

Guió | Guion
Aleksandr Adabashyan, Nikita Mikhalkov, Suso Cecchi D'Amico
Basat en tres contes de **Anton Txékhov**.
Basado en tres cuentos de **Antón Chéjov**.

Fotografia | Fotografía
Franco Di Giacomo

Música | Música
Francis Lai

Muntatge | Montaje
Enzo Meniconi

Producció | Producción
Carlo Cucchi, Silvia D'Amico Bendicò

Productores | Productoras
Excelsior Film-TV, RAI Radiotelevisione Italiana

Itàlia, Unió Soviètica • 1987 • Idiomes: italià, rus, francès • Color • 118 min.

Marcello, una vita dolce

Marcello, una vita dolce

Documental

Documental que explora la vida i la carrera de la icònica estrella italiana, Marcello Mastroianni. Una mirada íntima a la seva contribució a la història del cinema i al seu impacte a la cultura popular mitjançant entrevistes al mateix Mastroianni, material d'arxiu i declaracions de familiars, com les seves filles Chiara i Barbara, i grans personalitats vinculades a la indústria cinematogràfica.

Documental que explora la vida y la carrera de la icónica estrella italiana, Marcello Mastroianni. Una mirada íntima a su contribución a la historia del cine y a su impacto en la cultura popular a través de entrevistas al propio Mastroianni, material de archivo y declaraciones de familiares, como sus hijas Chiara y Barbara, y grandes personalidades vinculadas a la industria cinematográfica.

Direcció | Dirección
Mario Canale, Annarosa Morri

Intèrprets | Intérpretes
Sergio Castellito (narrador)

Fotografia | Fotografía
Mario Canale, Marco Noia

Música | Música
Armando Trovajoli

Muntatge | Montaje
Alessandro Raso

Producció | Producción
Mario Canale, Elena Francot

Productores | Productoras
Surf Film, Orme, ACHAB Film

